

[Hanne Reintoft.]

skyde ansvaret over på byggefagenes sikkerhedspatrolje. Det er under ingen omstændigheder hensigtsmæssigt for sikkerheden, at der foregår den kompetencestrid.

Som sagt mener jeg, der må en anderledes udbygning af hele institutionen omkring sikkerhedsrepræsentanterne til, og vi er ved at udarbejde en række ændringsforslag, som vi vil fremsætte ved anden behandling af dette lovforslag.

For øjeblikket er de valgte sikkerhedsrepræsentanter i en vanskelig situation. De fleste af dem mister arbejdsfortjeneste, og inden for f. eks. byggeriet var det rimeligt at sikre betaling for tabt arbejdsfortjeneste gennem en pulje af byggesummen, medens det inden for andre brancher må løses på analog vis.

Sikkerhedsrepræsentanten er bestemt heller ikke tilstrækkelig garanteret mod opsigelse, og da lovgivningen indeholder bestemmelse om, at han skal vælges, må den også på den ene eller den anden måde sikre ham beskyttelse. Tillidsmandsbeskyttelsen er et overenskomstspørgsmål, og vi må se at finde frem til en måde at beskytte sikkerhedsrepræsentanten på over loven.

Samarbejdet mellem parterne i sikkerhedstjenesten må forbedres betydeligt, og jeg mener, at den protokol, der føres over sikkerhedsarbejdet, jævnligt må sendes ikke alene til arbejdstilsynet, men også til arbejdernes faglige organisation. Dette må der gives regler for, således at det passer til de forskellige organisationer; inden for byggefagene vil Byggefagenes Samvirke være det naturlige og meget praktiske, og sådan skulle det kunne ordnes inden for de forskellige fag.

Et andet særdeles væsentligt punkt er uddannelsen af sikkerhedsrepræsentanterne. Den pågældende virksomhed må sørge for en helt anderledes effektiv uddannelse af dem. Jeg tror, vi må have fastsat, at den første uddannelse skal finde sted senest et halvt år efter valget, og så må der være adgang til videreuddannelseskurser f. eks. hvert tredje år for sikkerhedsrepræsentanter, der genvælges; så de har mulighed for at følge med i udviklingen, der går meget hurtigt.

Udgifterne til uddannelsen må afholdes af

arbejdsgiveren, der jo ifølge loven har ansvaret for sikkerheden på arbejdspladsen. Samtidig mener vi, det må pålægges virksomhederne at afsætte et beløb afpasset efter omstændighederne — for byggeriet kunne man f. eks. tage det i forhold til tilbudssummen — der skal anvendes til sikkerheds- og velfærdsforanstaltninger.

Herudover bliver det nok også et problem at arbejde for i højere grad at få sikkerhedstjenesten respekteret som et nødvendigt led i det daglige arbejde. Mange arbejdsgivere har desværre den holdning, at arbejderbeskyttelsen er et nødvendigt onde, der er påtvunget dem ved lov, og hvis hele virke skal begrænses mest muligt, fordi det er udgiftsbefordrende og sjældent produktivitetsfremmende. Når sikkerhedsrepræsentanterne gør vrøvl og påpeger faremomenter, der må rettes, betragter arbejdsgiveren det derfor tit som noget besværligt, og det kan gøre repræsentanternes ansættelsessituation vanskelig, som jeg var inde på før, eller rettere sagt: det har det gjort i adskillige tilfælde.

Med de lønsystemer, der bliver mere og mere almindelige, hvor akkordjageriet for at indtjene en acceptabel ugeløn efterhånden er taget til i uhyggelig omfang, kan det desværre også smitte af på arbejderne, fordi forsinkelser i alt for stort omfang går ud over den fortjeneste, de simpelt hen er nødt til at skaffe sig for at klare sig.

Jeg skal ikke underkende, at der fra arbejdstilsynets side gøres en hel del for at propagandere for sikkerhedshensynene, men jeg tror, der må en større og mere effektiv indsats til for virkelig at få interesse for beskyttelsesforanstaltningerne og få dem overholdt. Det bliver nok nødvendigt også ud over de forbedringer, der er her i lovforslaget, at fastholde ansvaret for overtrædelse endnu mere præcist og at behæfte eventuel overtrædelse med yderligere sanktioner.

Lad mig her tilføje, at jeg er meget betænkelig ved, at man fortsat holder arbejde ved lastning og losning uden for de almindelige bestemmelser om sikkerhedstjeneste. Arbejdsministeren ved sikkert, at havnearbejderne ligger i top med hensyn til arbejdsulykker; det er dem, der sammen med byggearbejderne har de fleste arbejdsulykker, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi er